

Konventionen vedrører Grønland og Færøerne, men den giver ikke anledning til lovændringer. Hjemmestyreløven for Grønland er jo mere vidtgående end indholdet i denne konvention. For Færøerne gælder ligeledes hjemmestyre, og da der ikke er oprindelige folk og stammefolk på Færøerne, kan Danmark ratificere konventionen uden forbehold for Færøerne.

Men det vigtigste er, at Danmark også efterlever disse gode intentioner bl.a. gennem bistandsprogrammer, og at regeringen aktivt søger at fremme de oprindelige folks vilkår og rettigheder ved at gennemføre hele dagsordenen, som blev vedtaget den 23. november 1993. Det vil sige, at Danmark skal presse på, for at FN's Arbejdsgruppe om Oprindelige Folks Rettigheder får færdiggjort sit arbejde med en erklæring, så FN kan vedtage en deklaration om oprindelige folks rettigheder og aktivt bidrage til, at krænkelse af oprindelige folks rettigheder bringes til ophør gennem bilaterale kontakter i internationale organisationer. Vi skal arbejde for, at der inden for FN snarest muligt oprettes et permanent forum for oprindelige folk.

Vi støtter forslaget.

Pia Kjærsgaard (FP):

Folketinget havde en forespørgsel den 23. november 1993, hvor en af pindene i den dagsorden, som blev vedtaget af et enigt Folketing, netop gik på det forslag, som er til behandling her i dag.

For Fremskridtspartiet er menneskerettigheder bestemt også noget vigtigt og fundamentalt. For Danmarks vedkommende har det betydning for Grønland, og vi kan tilslutte os det her forslag.

Der er én ting i dette forslag, jeg godt lige vil høre nærmere om. Mange gange stiller politikerne jo spørgsmål fra talerstolen af polemiske grunde, men det her er virkelig, fordi jeg ikke ved det, så jeg vil bede ministeren om at svare i samme ånd.

Det er under bemærkningerne i første spalte, hvor der står, at denne konvention er ratificeret af følgende lande: Bolivia, Colombia, Costa Rica, Mexico, Norge, Paraguay og Peru.

Jeg vil godt spørge ministeren, hvorfor der ikke er flere lande, der har ratificeret denne konvention – det kan være, jeg burde vide det, men ministeren må gerne fortælle mig det.

Jeg synes, det var sådan nogle flotte ordførertaler, både Venstre og De Konservative holdt, og jeg kan tilslutte mig fuldt ud, hvad der blev sagt.

Jørgen Estrup (RV):

Førstebehandlingen af dette forslag til ratifikation af ILO-konventionen falder jo på et meget passende tidspunkt: netop i dag starter FN's tiår for oprindelige folk. Vi får dermed også opfyldt en af de løfteparagraffer, som var i dagsordenen for godt et år siden netop om ratifikation.

Dermed er vi yderligere på vej til at opfylde noget af det, som er indholdet i den strategi for oprindelige folk, som blev fremlagt her i sommer fra regeringens side, og som jeg tror allerede har været med til at sætte Danmark på landkortet rundt omkring i de internationale fora, hvor oprindelige folks muligheder og den internationale interesse for oprindelige folk er til stede.

De meldinger, jeg har fået, er, at denne strategi har så meget interesse og rammer så meget ind i det, der er problemerne for oprindelige folk, at vi hermed har givet et godt bidrag til, at andre kan gøre ligeså.

Jeg tror, det er vigtigt at understrege, at dette ikke blot er ord, men at vi i praksis skal forsøge at bidrage til, at de traditionelle livsformer, de vilkår og den kultur, som oprindelige folk prøver at bevare, også bliver aktivt støttet fra de industrialiserede landes side.

Her er altså et af fundamenterne i forbindelse med ILO-konventionen, nemlig spørgsmålet om retten til de naturlige ressourcer, retten til at blive taget med på råd, retten til at få del i udbyttet og retten til at få rimelige og ordentlige erstatninger, hvis der faktisk bliver foretaget ting, som forøver skade. Det er et af fundamenterne for, at man overhovedet som oprindelige folk kan føle, at man lever i et internationalt retssamfund.

Derfor kan vi også fra radikal side med stor glæde hilse ratifikationen velkommen.

Keld Albrechtsen (EL):

Enhedslisten kan varmt støtte dette forslag. Det, der gør, at vi kan støtte det, er to ting:

Den ene er, at der er utrolig meget behov for – desværre, kan man sige – at denne beskyttelse af de oprindelige folk får opbakning i form af en folkeretligt bindende aftale, som vi så må forsøge at få de stater, hvor problemerne er, til at overholde. Det er jo i virkeligheden her, vanskeligheden består. Vanskeligheden er jo ikke så meget at få tingene ned på papiret – det kan det også være – som at få en række stater, der behandler disse folkeslag ganske overordentlig dårligt, til rent faktisk at opfylde disse forpligtelser.